

Af *Risgaard Knudsen* til statsministeren (19. august 1968):

„Hvilke forhold kan efter regeringens opfattelse tjene til at stimulere interessen for at placere nye erhvervsvirksomheder i egnsudviklingsområderne?“

Begrundelse.

Spørgsmålet skal ses på baggrund af, at statsministeren i Politikens kronik søndag den 18. ds. har oplyst, at indsatsen i egnsudviklingsarbejdet især må koncentreres om sådanne forhold, som kan tjene til at stimulere interessen for at placere nye erhvervsvirksomheder i egnsudviklingsområderne. Statsministeren har imidlertid afholdt sig fra i nævnte kronik at omtale, hvilke forholdsregler regeringen mener der bør tages i anvendelse til imødegåelse af den meget omfattende arbejdsløshed i de nævnte områder. Alene i de tre nordjyske amter er der i øjeblikket over 4.000 ledige. Det vil være ønskeligt ikke mindst af hensyn til erhvervslivet og de mange arbejdsledige at få nærmere konkretiseret, hvilke forhold regeringen har under overvejelse at søge gennemført med henblik på at stimulere interessen for at placere nye erhvervsvirksomheder i egnsudviklingsområderne.

Statsminister *Hilmar Baunsgaards* svar (23. august 1968):

Det er spørgeren og folketinget bekendt, at den tidligere regering i foråret 1967 fik vedtaget en ny egnsudviklingslov, som man forventede ville være væsentligt mere effektiv end den tidligere. Den trådte i kraft sidste efterår.

Det er vel kun naturligt, at man har givet sig tid til at se, hvordan den virkede, inden man overvejede nye foranstaltninger til fremme af egnsudviklingen. Det er imidlertid regeringens opfattelse, at forholdene har udviklet sig på en sådan måde, at der kræves en kraftigere indsats, hvis den erhvervmæssige udvikling i disse områder skal ske i et tilfredsstillende tempo — og en erhvervmæssig udvikling af egnsudviklingsområderne er jo den eneste holdbare løsning på problemet.

Det var disse synspunkter, der kom til udtryk i den nævnte kronik i Politiken. Holdbare og effektive løsninger kræver et grundigt forarbejde både i regeringen og i

administrationen. Dette arbejde har regeringen for længst sat i gang, og når det inden længe bliver tilendebragt, vil folketinget og dermed offentligheden selvsagt blive orienteret om de foranstaltninger, regeringen agter at iværksætte.

Af *Hanne Reintoft* til udenrigsministeren (20. august 1968):

„Er det på grund af Danmarks medlemskab af NATO, at de danske myndigheder accepterer, at de vestallierede myndigheder i Vestberlin nægter en statsborger fra Den tyske demokratiske Republik indrejse i Danmark, uagtet de danske myndigheder har udstedt visum til den pågældende?“

Begrundelse.

Der har for nylig igen fundet en sådan nægtelse af indrejsetilladelse sted i forbindelse med en kongres afholdt af Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, hvilket ikke svarer til de tidligere afgivne officielle erklæringer om, at statsborgere fra DDR — uanset Danmarks beklagelige manglende anerkendelse af denne stat — ved fornøden ansøgning ville blive bevilget indrejsetilladelse. Det kan fremgå heraf, at den danske stat ikke er i stand til selvstændigt at give tilladelse til en sådan indrejse.

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (27. august 1968):

Jeg har den 29. juni d. å. i mit svar på et spørgsmål fra medlem af folketinget Gert Petersen udførligt redegjort for reglerne om østtyskeres indrejse i NATO-lande, og jeg skal derfor, for så vidt angår disse regler, tildele mig at henvise til gengivelsen af mit svar i Folketingstidende.

Da jeg af begrundelsen for Hanne Reintofts spørgsmål forstår, at spørgsmålet sigter på en konkret sag, som har været behandlet i udenrigsministeriet, skal jeg oplyse, at udenrigsministeriet i sagens anledning har været i kontakt med Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed og herunder givet tilsagn om at modtage repræsentanter fra ligaen i ministeriet onsdag den 21. ds. til drøftelse af sagen. Samme dag, som dette møde skulle finde sted i udenrigsministeriet, meddelte de pågældende repræsentanter, at de under indtryk af begivenhederne i Cze-